FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN
fremsat den 2. juli 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Den foreliggende sag angår fortolkningen af et skema i artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 374/87 af 5. februar [1], hvorved der blev indført en endelig antidumpingtold på importen af lejehuse med oprindelse i Japan [2].

Dette problem er opstået under en tvist mellem det tyske selskab Findling Wälzlager Handelsgesellschaft mbH (herefter benævnt »Findling«) og Hauptzollamt Karlsruhe (herefter benævnt »Hauptzollamt«).

Faktiske omstændigheder og retlig baggrund

2. Ved forordning (EØF) nr. 2516/86 af 4. august 1986 [3] indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på importen af lejehuse med oprindelse i Japan. Rådet bekræftede denne forordning ved forordning nr. 374/87. Artikel 1, stk. 3, i sidstnævnte forordning er affattet således:

»Antidumpingtolden udtrykt i procent af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, fastsættes således:

Eksportør	Producent	Varemærke	Sats (%)
1. Asahi Seiko Co. Ltd	Asahi Seiko Co. Ltd	ASAHI	4,58
2. Koyo Seiko Co.	Nippon Pillow Block Manufacturing Co.	KOYO	7,33
3. Nachi Fujikoshi Corp.	Asahi Seiko Co. Ltd	NACHI	2,24
4. Nippon Pillow Block Sales Co. Ltd	Nippon Pillow Block Manufacturing Co.	FYH	3,77
5. Nippon Seiko KK	Nippon Seiko KK	NSK	13,39

* Originalsprog: nederlandsk.

1 — Rådets forordning (EØF) nr. 374/87 af 5.2.1987 om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lejehuse med oprindelse i Japan (EFT L 35, s. 32).

2 — I henhold til artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 374/87 er der ved disse lejehuse tale om »lejehuse af støbejern eller presset stål med isatte kuglelejer«.

3 — EFT 1986 L 221, s. 16.

Eksportør	Producent	Varemærke	Sats (%)
6. NTN Toyo Bearing Ltd	NTN Toyo Bearing Ltd	NTN	11,22
7. Showa Pillow Block Mfg. Co. Ltd	Showa Pillow Block Mfg. Co. Ltd	NBR	3,99
8. Andere			13,39

...«

3. Findling har siden 1963 indført kuglelejer fra Japan. Den 28. marts 1988 indgav selskabet de påkrævede tolddokumenter for importen af lejehuse af mærket Nachi, som blev fremstillet af det japanske firma Asahi Seiko Co. Ltd (herefter benævnt »Asahi«) for det japanske firma Nachi Fujikoshi Corp. (herefter benævnt »Nachi«). Lejehusene blev solgt til Findling af de japanske selskaber Gloria International Corp. (herefter benævnt »Gloria«) og Ehara Industries Ltd (herefter benævnt »Ehara«). For disse indførsler blev der bl.a. opkrævet en antidumpingtold på 13,39%, der beløb sig til i alt 6 789,58 DM.

Efter at Findling forgæves havde klaget administrativt, anlagde selskabet sag til prøvelse af Hauptzollamts afgørelse ved Finanzgericht Baden-Württemberg (herefter benævnt »den forelæggende ret«). Sagsøgeren har gjort gældende, at opkrævningen af en antidumpingtold — baseret på forordning nr. 374/87 — er uretmæssig. Ganske vist er eksportfirmaerne Gloria og Ehara i henhold til ordlyden af skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 374/87 »andre eksportører«. Men anvendelsen af en antidumpingtold på 13,39%, der resulterer heraf, betyder, at der sker en retsstridig forskelsbehandling af Findling, da der i de tilfælde, hvor firmaet Nachi selv eksporterer Nachi-lejehuse, opkræves en antidumpingtold på kun 2,24% (jf. skemaet, nr. 3). Forordning nr. 374/87 angår kun eksport fra eksporterende producenter eller — som i firmaet Nachi's tilfælde — fra eksportører, der ganske vist fremstiller andre kuglelejer, men ikke lejehuse, og som lader disse fremstille hos andre producenter for at gøre deres eget sortiment komplet. Eksportfirmaerne Gloria og Ehara fremstillede hverken kuglelejer eller lejehuse, og de købte navnlig de her omhandlede lejehuse til markedspriser på det japanske marked med henblik på at sælge dem videre til Findling med fortjeneste. Ifølge Findling skal det for at anvende den antidumpingtold på 2,24%, der gælder for firmaet Nachi, blot bevises, at lejehusene er blevet fremstillet af eller for dette firma.

Hauptzollamt har derimod anbefalet en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden af skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 374/87 og gjort gældende, at bestemmel-

sens ordlyd tvinger til at anvende en antidumpingtold på 13,39%.

4. I forelæggelseskendelsen henvises der endvidere til, at Kommissionen i første omgang havde været af samme opfattelse som Hauptzollamt, hvilket fremgår af et telex af 16. september 1988 til Forbundsøkonomiministeriet og, ifølge forlydende, af en skrivelse af 18. oktober 1988 til selskabet Findling; denne skrivelse angik dog en anden forordning. Derefter har Kommissionen dog i sine skrivelser af 12. marts 1990 og af 29. oktober 1990 til den forelæggende ret og i sin skrivelse af 13. marts 1990 til Forbundsøkonomiministeriet fremført den opfattelse, at selskaberne Gloria og Ehara kun spiller en »intermediær rolle« (mellemhandlere, handelsselskaber), som der ikke er fastsat nogen særskilt toldsats for. I mangel af en sådan særskilt antidumpingtoldsats skal der anvendes den antidumpingtoldsats, som er fastsat for producenten eller den eksporterende producent af lejehuse. Som Kommissionen videre har anført i denne korrespondance, er formålet med skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 374/87 ikke at fastsætte specifikke antidumpingtoldsatser for eksportører, men tværtimod for eksporterende producenter.

Endelig henviser den forelæggende ret til en skrivelse af 15. april 1991 til Forbundsøkonomiministeriet, hvori Kommissionen har sat den foreliggende sag ind i en helhed med antidumpingreglerne i henhold til andre antidumpingforordninger, som vedrører import af forskellige former for kuglelejer. Ifølge denne skrivelse har Kommissionen og Rådet i alle antidumpingprocedurer vedrørende kuglelejer principielt haft den opfattelse, at handelsselskaber (intermediære firmaer, mellemhandlere) ikke kan tillægges status af selvstændige eksportører. Der er i Rådets forordning (EØF) nr. 1739/85 af 24. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan [4] også taget højde for de vanskeligheder, der var forbundet med anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore [5]. Ved anvendelsen af individuelle antidumpingtoldsatser skal der således i henhold til artikel 1 i forordning nr. 1739/85 tages hensyn til, hvor de importerede varer er blevet fremstillet. Dette betyder, at såfremt importøren kan bevise, at kuglelejer eller lejehuse, som er importeret fra Japan, er blevet fremstillet af en japansk producent, der er nævnt særskilt i den relevante antidumpingforordning, skal der anvendes den særlige toldsats, der er fastsat for denne producents produkter.

5. Da den forelæggende ret var af den opfattelse, at der foreligger et fællesskabsretligt fortolkningsproblem, har den ved kendelse af 7. maj 1991 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 374/87 fortolkes således, at det for at anvende de individuelle satser for antidumpingtold, som er fastsat for de i kolonne 3, nr. 1-7, anførte fabrikater, blot kræves, at lejehusene bevis-

4 — EFT L 167, s. 3.
5 — EFT L 193, s. 1.

ligt blev produceret af eller for den virksomhed, som svarer til den virksomhed, som nævnes i 'eksportør'-kolonnen?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Skal den sidste linje i tabellen i artikel 1, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 374/87 ('8. Andre; Producent: —; Varemærke: —; sats (%): 13,39') fortolkes således, at den finder anvendelse på eksport af lejehuse, fremstillet af en hvilken som helst japansk producent med eller uden varemærke, som foretages af andre end de under nr. 1-7 nævnte eksportører?«

Ordret eller teleologisk fortolkning af forordning nr. 374/87?

6. Med sit første spørgsmål tilsigter den forelæggende ret i det væsentlige at få oplyst, om den ordning, der er indført ved forordning nr. 374/87, skal fortolkes med udgangspunkt i ordlyden eller teleologisk.

Findling har anført, at den teleologiske fortolkning skal foretrækkes. Ifølge forordningens formål skal priserne på de produkter, der importeres fra Japan, hæves til niveauet for de europæiske markedspriser, dog uden at der ved anvendelsen af antidumpingtold skabes priser, som ligger endog over de gængse markedspriser i Europa. Anvendelsen af antidumpingtold skal håndhæves restriktivt og må ikke føre til større belastninger af importørerne, end hvis de havde købt direkte hos den japanske producent. Der kan derfor kun pålægges den antidumpingtold, som i forordning nr. 374/87 er fastsat for den japanske producent, firmaet Asahi, uafhængigt af, hvilken japansk engrosvirksomhed der har købt de af førstnævnte firma fremstillede produkter og solgt dem videre til Findling. Kun på denne måde tages der højde for det effektivitetsprincip, hvorefter Findling ikke skal stilles dårligere, men heller ikke bedre, end hvis selskabet havde modtaget levering direkte fra den japanske producent, der er nævnt i forordningen.

7. Kommissionen har nu, i modsætning til, hvad den fremførte i ovennævnte korrespondance, anført, at forordningen skal fortolkes med udgangspunkt i ordlyden. Den henviser herved til baggrunden for det foreliggende fortolkningsproblem. På tidspunktet for den undersøgelse, som blev foretaget forud for udstedelsen af forordning nr. 2516/86, fastslog Kommissionen, at der eksisterede tre grupper af handlende i Japan. Den første gruppe fremstillede og eksporterede selv lejehuse; disse handlende var derfor på én gang producenter og eksportører. Den anden gruppe fremstillede selv lejer, men havde købt de omhandlede kuglelejer fra andre producenter og markedsført dem til eksport under deres eget varemærke (Nachi og Koyo). Disse handlende var følgelig i antidumpingbestemmelsernes forstand ikke producenter, men eksportører. For denne gruppe blev der, på den måde der redegøres for i 14. betragtning til forordning nr. 2516/86, særskilt fastsat en individuel toldsats. Den tredje gruppe var de »rene« handelsselskaber, hvis virksomhed udelukkende bestod i at opkøbe produkter fra de mest forskelligartede pro-

ducenter og herefter markedsføre dem videre under det oprindelige varemærke.

Det var umuligt at fastlægge en individuel antidumpingtoldsats for denne tredje gruppe. Disse handlende kunne ikke tilkendes nogen status af eksportører i antidumpingretlig henseende, da de enten var så tæt knyttet til producenterne, at de varetog salgsafdelingers opgaver, eller — såfremt de var uafhængige — ikke, eller i hvert fald ikke efter hvad Kommissionen havde kendskab til, afviklede eksporthandler til Fællesskabet på tidspunktet for Kommissionens undersøgelse. Selskaberne Gloria og Ehara angav i deres svar på Kommissionens spørgeskemaer, at de ikke eksporterede til Fællesskabet, men til Schweiz. I øvrigt blev denne gruppe ikke tilkendt nogen status af eksportør, fordi det som følge af det store antal markedsførte produkter havde været umuligt at fastlægge individuelle antidumpingtoldsatser, og der derved var blevet skabt talrige muligheder for at omgå systemet.

Med henblik på den praktiske betydning af den tredje gruppe af handlende gik Kommissionen senere over til, at der i antidumpingforordningerne udtrykkeligt blev fastsat en undtagelse fra resttolden på den måde, at den individuelle told skal anvendes, hvis der kan føres bevis for produktets oprindelse, og der eksisterer en individuel told for producenterne [6].

6 — Kommissionen henviser herved til Rådets forordning (EØF) nr. 112/90 af 16.1.1990 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 13, s. 21).

8. Særlig med henblik på spørgsmålet om fortolkningen af forordning nr. 374/87 indrømmer Kommissionen, at en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden i det foreliggende tilfælde ville have følger, som åbenbart ikke er tilsigtede i antidumpingretten. For at afhjælpe dette tilsluttede Kommissionens tjenestegrene sig efter en første undersøgelse en bred fortolkning af forordning nr. 374/87. Da det dog forekommer tvivlsomt, om forordningens entydige ordlyd overhovedet tillader en fortolkning, er Kommissionen, efter en indgående undersøgelse og afvejning af de forskellige retlige følger, sluttelig kommet til det resultat, at principperne om retssikkerhed og klarhed skal prioriteres højest for især at garantere en i toldretlig henseende ensartet anvendelse af de forskellige bestemmelser i toldlovgivningen i Fællesskabet.

Kommissionen, der af Domstolen er blevet anmodet om at give en redegørelse for denne sidstnævnte affattelse, har med skrivelse af 30. april 1992 svaret, at den ikke nærer nogen principielle betænkeligheder ved en teleologisk fortolkning af antidumpingforordninger. En sådan fortolkning er dog kun undtagelsesvis mulig, og dette er ikke tilfældet, når den relevante retsforskrift er klar og utvetydig, således som det forholder sig i det foreliggende tilfælde. For det resultat, der (nu) er opnået, taler i øvrigt også en teleologisk fortolkning af resttolden, der netop har til opgave at »opfange« alle tilfælde, som ikke er reguleret, eller som er uforudseelige. Kommissionen afslutter sin redegørelse med den bemærkning, at de fællesskabsretlige toldbestemmelser skal anvendes ens af et stort antal toldfunktionærer i de forskellige medlemsstater. Nødvendigheden af en fortolkning vil

bringe den ensartede anvendelse af den fælles toldtarif i fare.

9. Den forelæggende ret anser en teleologisk metode for at være forsvarlig. Ifølge denne er den logiske følge af Findling's og — i hvert fald på det omhandlede tidspunkt — Kommissionens opfattelse af formålet med forordning nr. 374/87, at det er tilstrækkeligt for at anvende de individuelle antidumpingtoldsatser for de i skemaets nr. 1-7 nævnte fabrikater, at lejehusene er blevet fremstillet af eller for den virksomhed, der svarer til den virksomhed, som nævnes i »eksportør«-kolonnen. Resttolden på 13,39%, der er fastsat i skemaets nr. 8 for »andre eksportører«, er kun anvendelig, når dette bevis ikke er ført. Det betyder i det foreliggende tilfælde konkret, at Findling kun skulle betale den antidumpingtold på 2,24%, der skyldes i henhold til skemaets nr. 3.

Den forelæggende ret nærer dog betænkeligheder af tre grunde. En fortolkning imod den pågældende forordnings ordlyd kommer kun undtagelsesvis i betragtning. Formålet med forordning nr. 374/87, som Findling og — i det mindste på det omhandlede tidspunkt — Kommissionen påberåbte sig, nævnes, i modsætning til i f.eks. forordning nr. 1739/85 og (summarisk) i forordning nr. 2516/86, ikke i betragtningerne til denne forordning. Endelig nærer den forelæggende ret tvivl, fordi der i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2685/90 [7], ligesom det er tilfældet i artikel 1 i forordning nr. 2089/84, uden nogen forklaring i betragtningerne tales om »producenter/eksportører« (altså producenter eller eksportører). Dermed omfattes eksportører som her selskaberne Gloria og Ehara, selv om artikel 1 i forordning nr. 1739/85 i henhold til Kommissionens meddelelse af 15. april 1991 (jf. ovenfor, punkt 4) netop blev affattet anderledes for at undgå de vanskeligheder, der var optrådt ved anvendelsen af forordning nr. 2089/84 (kun »producenter«).

Foreslået fortolkning

10. Udgangspunktet for spørgsmålet, om der skal foretrækkes en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden eller en teleologisk fortolkning, må efter min opfattelse være Domstolens faste praksis, hvorefter:

»det ... [er] nødvendigt ved fortolkning af en fællesskabsregel ikke blot at tage hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af« [8].

Fællesskabsretten skal derfor altid anvendes og fortolkes funktionelt: Det er afgørende, at de fællesskabsretlige bestemmelser har en

7 — EFT 1990 L 256, s. 1.

8 — Dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12; jf. også dom af 21.2.1984, sag 337/82, St. Nikolaus-Brennerei, Sml. s. 1051, præmis 10.

nyttig og korrekt virkning inden for rammerne af den specifikke regulering, de hører under, og med henblik på de mål, der forfølges med ordningen.

En fortolkningsmetode, der tager hensyn til sammenhængen og formålet, er med andre ord altid påkrævet; dette gælder navnlig, når en fællesskabsretlig bestemmelses ordlyd ikke er entydig. Jeg er i det foreliggende tilfælde imidlertid på ingen måde overbevist om, at skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 374/87, således som Kommissionen har anført, er klart og entydigt. Det er således ikke umiddelbart klart, hvad der nøjagtigt skal forstås ved »8. Andre«; dækker denne betegnelse alle kategorier af »eksportører« eller udelukkende »producenter/eksportører«, dvs. eksporterende producenter? Der opstår navnlig tvivl, fordi alle de virksomheder, der nævnes under nr. 1-7 i den første kolonne, er eksportører, og — i hvert fald med hensyn til visse bestanddele — eksporterende producenter (jf. ovenfor, punkt 7), og disse virksomheder systematisk betegnes som »producenter/eksportører« i betragtningerne til forordning nr. 374/87. Desuden betegnes de i skemaets nr. 8 omhandlede virksomheder udtrykkeligt som »producenter/eksportører« såvel under punkt III som i 21. og 22. betragtning til forordningen.

At det her drejer sig om en problematisk tekst, bekræftes desuden af holdningen hos Kommissionen, der, efter at den oprindeligt havde anbefalet en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden, i løbet af hovedsagens gang gik over til at være fortaler for en teleologisk fortolkning for sluttelig endnu engang fuldstændig at ændre standpunkt og vende tilbage til en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden.

Der kan derfor ikke være tvivl om, at skemaet skal fortolkes inden for rammerne af systemet med de fællesskabsretlige antidumpingbestemmelser og de formål, der forfølges hermed.

11. Kort sagt er formålet med de fællesskabsretlige antidumpingtiltag at fjerne de skadelige følger, der opstår ved eksport af produkter til Fællesskabet til en pris, som er lavere end normalværdien af tilsvarende produkter i henholdsvis eksport- eller oprindelseslandet. En af de grundlæggende regler i antidumpingsystemet, som Fællesskabet — i henhold til sine internationale forpligtelser, der især følger af GATT's antidumpingkodeks [9] — har skabt, er den, at antidumpingtolden ikke må være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargen og bør være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden [10]. Tolden skal med andre ord være påkrævet for at afhjælpe den skade,

9 — Aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel; ordlyden er offentliggjort i EFT 1980 L 71, s. 90.

10 — Artikel 13, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11.7.1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1). Den samme bestemmelse fandtes i den tidligere grundforordning, nemlig Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23.7.1984, (EFT L 201, s. 1), som forordning nr. 374/87 blev udstedt på grundlag af. Den gennemfører artikel 8, stk. 3, i GATT's antidumpingkodeks.

der er sket gennem dumpingen [11]. Netop med henblik herpå — og også denne forpligtelse følger af antidumpingkodeksen [12] — bestemmes det i grundforordningens artikel 16, at en importør, der beviser, at den opkrævede told overstiger den faktiske dumpingmargen, har krav på tilbagebetaling.

Jeg skal her tilføje, at Domstolen efter dommen i Nakajima-sagen [13] principielt indtager det standpunkt, at en fællesskabsretlig antidumpingbestemmelse, som er blevet udstedt til gennemførelse af GATT's antidumpingkodeks, kan kontrolleres ud fra de relevante GATT-regler både hvad angår dens gyldighed og fortolkning. Den pågældende fællesskabsretlige bestemmelse skal herved fortolkes på rimelig måde og under hensyntagen til ånden i GATT-bestemmelserne [14].

12. Hvis man anvender dette i den foreliggende sag, står det fast — således som også Kommissionen udtrykkeligt indrømmer det (jf. ovenfor, punkt 8) — at en fortolkning med udgangspunkt i skemaets ordlyd ville føre til en opkrævning af antidumpingtold, der ikke står i noget forhold til det formål, der forfølges med forordning nr. 374/87 — og, kunne man tilføje, det formål, der forfølges generelt med de fællesskabsretlige antidumpingbestemmelser fra GATT. Der kan ikke være tale om, at den told, der derved opkræves, er nødvendig for at udligne den skade, der er forårsaget ved dumpingen.

En uforkortet fortolkning med udgangspunkt i skemaets ordlyd strider således åbenbart mod et af den fællesskabsretlige (og internationale) antidumpingrets grundlæggende principper, nemlig afgiftens nødvendighed. Skemaet skal derfor fortolkes teleologisk; dette er den eneste måde, hvorpå det kan fortolkes passende og så vidt muligt i overensstemmelse med antidumpingsystemets mål.

Dette betyder, at der skal vælges den fortolkning, som også den forelæggende ret har foreslået, og som i det foreliggende tilfælde medfører, at der anvendes den toldsats, der gælder for de producenter/eksportører, som nævnes i skemaets første kolonne. Det er nemlig disse virksomheder, der efter fremstillingen af lejehusene (som de selv eller et andet selskab, der tilhører samme koncern, har foretaget), eller bestanddele heraf (hylstre) — som i firmaerne Koyo's og Nachi's tilfælde — markedsfører disse lejehuse under deres eget varemærke. For at opnå anvendelse af de antidumpingtoldsatser, der gælder for firmaet Nachi med hensyn til de pågældende lejehuse af mærket Nachi (skemaets nr. 3), skal Findling naturligvis godtgøre, at selskaberne Gloria og Ehara har købt disse lejehuse, der var blevet fremstillet af Asahi, af Nachi.

13. Et overbevisende argument for, at den nævnte metode stemmer overens med det mål, fællesskabslovgiveren har forfulgt, gav Kommissionen i sin tid selv (jf. punkt 4), nemlig det argument, at Rådet i forordning nr. 1739/85 udtrykkeligt gjorde sig til talsmand for denne metode:

11 — Rådet skal netop fastslå dette ved udstedelse af en antidumpingforordning: dom af 23.5.1985, sag 53/83, Allied Corporation m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1621, præmis 18.

12 — Artikel 8, stk. 3, andet punktum.

13 — Dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Sml. I, s. 2069.

14 — Dom i sagen Nakajima All Precision mod Rådet, især præmis 34-37; dette blev for nylig udtrykkeligt bekræftet i dom af 13.2.1992, sag C-105/90, Goldstar mod Rådet, Sml. I, s. 677, præmis 33.

»Denne fremgangsmåde indebærer, at såfremt et handelshus eksporterer under eget navn, pålægges selskabet den told, der gælder for kategorien 'andre', medmindre det påvises, at de eksporterede lejer hidrører fra en bestemt producent, hvis eksport pålægges en mindre individuel told. I dette resultat tages der hensyn til handelshusenes muligheder for at indkøbe kuglelejer til eksport fra en hvilken som helst af et stort antal forskellige producenter« [15].

At der ikke findes nogen tilsvarende betragtning i præamblen til forordning nr. 374/87, anser jeg ikke for at være afgørende. Det er vigtigt, at Rådet har anvendt den nævnte metode i et tilfælde (det drejede sig også dengang om afgifter for en række af de nu berørte producenter vedrørende dumping med hensyn til kuglelejer og koniske rullelejer), hvor de anvendelsesproblemer, der var skabt gennem forordning nr. 2089/84, var af samme art som i den foreliggende sag. I betragtning af den foreliggende bestemmelses flertydighed skal metoden derfor også anvendes analogt her.

14. Der kan utvivlsomt gøres visse betænkeligheder gældende angående den løsning, der her anbefales. Således henviser Kommissionen til, at en bred fortolkning — ifølge hvilken, lad dette være gentaget, import foretaget af mellemeksportører pålægges de i fjerde kolonne, nr. 1-7, anførte individuelle toldsatser for importerede produkter, der hidrører fra de producenter, som nævnes i anden kolonne — i betragteligt omfang ville forringe den opsamlingsfunktion, som den i fjerde kolonne, nr. 8, anførte resttold har, og at den brede fortolkning ville fremmane en strøm af retstvister og derfor ville vanskeliggøre retssikkerheden og de talrige nationale toldfunktionærers ensartede anvendelse af skemaet.

Uden at underkende betydningen af disse indsigelser, skal jeg dog påpege, at der her er tale om problemer, som i vidt omfang må tilskrives flertydighed eller huller i den fællesskabsretlige lovgivning selv, dvs. at de skal tilskrives det forhold, at skemaets ordlyd ved en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden, således som Kommissionen selv har gjort rede for (jf. ovenfor, punkt 8), fører til et resultat, som klart ikke var påtænkt. Det kan efter min mening ikke gå an, at Rådet eller Kommissionen nu påberåber sig de vanskeligheder ved anvendelsen, der følger heraf. Denne slags vanskeligheder burde have været forebygget gennem udstedelse af klare, sammenhængende og alligevel tilstrækkeligt nuancerede lovtekster.

Hvad der i øvrigt angår det argument, som Kommissionen udleder af resttoldens opsamlingsfunktion, skal følgende bemærkes: Det fremgår tydeligt af 22. betragtning til forordning nr. 374/87, at den dumpingmargen, der blev fastsat for denne restkategori, har til formål henholdsvis at straffe eksportører, som ikke viser samarbejdsvilje i forbindelse med de undersøgelser om antidumpingpraksis, som Kommissionen gennemfører, og at forhindre, at bestemte eksportører unddrager sig antidumpingtolden. Resttolden har der-

15 — 11. betragtning, stk. 1.

med i det væsentlige en »straffende« betydning, hvilket endnu engang taler for, at den derved nævnte kategori, »andre eksportører«, skal fortolkes snævert.

15. Under den mundtlige forhandling har Kommissionen desuden gjort gældende, at Findling i årevis har undladt at tage kontakt til Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 14 med henblik på at opnå en ændring eller en ophævelse af de antidumpingbetalinger, som selskabet havde måttet foretage.

Heller ikke dette argument er overbevisende. For det første indrømmer Kommissionen, at der mellem Findling og Kommissionen absolut — og endda gentagne gange — bestod denne form for kontakter. Det fremgår af procesdokumenterne fra den nationale ret, at Findling i det mindste én gang udtrykkeligt drøftede det ovennævnte problem med Kommissionen, nemlig i anledning af en samtale den 30. maj 1990 mellem Findling's prokurist, fru Findling, og Kommissionen. Det fremgår desuden af sagen, at Kommissionen, mens hovedsagen verserede for den nationale ret, i det mindste i tidsrummet fra den 12. marts 1990 til den 15. april 1991 (jf. punkt 4), var indforstået med den teleologiske fortolkning, som Findling gør gældende. Da den forelæggende rets anmodning om præjudiciel afgørelse er dateret den 7. maj 1991, og Kommissionens først indgav skriftlige indlæg (med dens nye standpunkt) i den foreliggende sag den 9. august 1991, kunne Findling i det førstnævnte tidsrum med rette gå ud fra, at selskabet ikke skulle indlede formelle skridt inden for rammerne af grundforordningens artikel 14.

16. Da det første spørgsmål skal besvares bekræftende, er det ikke nødvendigt, at jeg går ind på den forelæggende rets andet spørgsmål.

Forslag til afgørelse

17. På grundlag af disse overvejelser foreslår jeg Domstolen at besvare det første spørgsmål således:

»Skemaet i artikel 1, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 374/87 skal fortolkes således, at det for at anvende de individuelle antidumpingtoldsatser, som er fastsat for de i tredje kolonne, nr. 1-7, anførte fabrikater, blot kræves, at lejehusene bevisligt blev fremstillet af en i anden kolonne nævnt virksomhed, som er omfattet af den pågældende toldsats, for de i første kolonne nævnte eksportørers regning eller efter ordre fra disse. Dette gælder også, hvis produkterne i sidste ende eksporteres til Fællesskabet af en mellemhandler.«